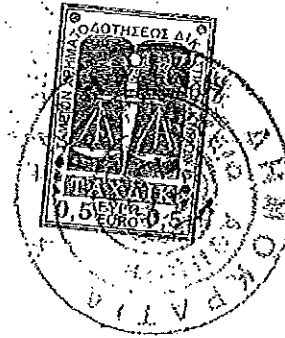


ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ



Αριθμός απόφασεως

621/2008

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Έλενα Πεδιαδίτη, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοικήσεως του Πρωτοδικείου και από τη Γραμματέα Μαρία Βασδέκη.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 26 Σεπτεμβρίου 2007 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των εναγόντων: 1. Του μη κερδοσκοπικού αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία « ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ »

ΠΟΥ ΕΔΡΕΥΕΙ ΣΤΗΝ Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 2. Του μη κερδοσκοπικού αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «

» που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 3. Του μη κερδοσκοπικού αστικού Συνεταιρισμού Περιορισμένης ευθύνης με την



επωνυμία «

» και διακριτικό τίτλο

« » που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 4. Του μη κερδοσκοπικού αστικού Συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «

», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους

Της εναγομένης: Ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «

» που εδρεύει στο Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 03-05-2007 αγωγή τους, με αριθμό κατάθεσης 4669/07, προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, γράφτηκε στο πινάκιο και εκφωνήθηκε στη σειρά της από αυτό.

Κατά τη συζήτηση της υποθέσεως στο ακροατήριο οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

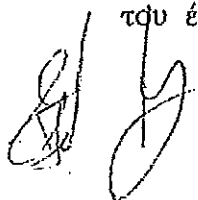
Το άρθρο 18 του Ν. 2121/1993 στην παρ. 1 ορίζει ότι με την επιφύλαξη των επόμενων παραγράφων επιτρέπεται, χωρίς την άδεια του δημιουργού και χωρίς αμοιβή, η αναπαραγωγή ενός έργου, που έχει νομίμως δημοσιευθεί εφόσον η αναπαραγωγή γίνεται για ιδιωτική



2^ο φύλλο της υπ' αριθ. 624 / 08 αποφάσεως του Μον. Πρ. Αθηνών

χρήση εκείνου που την κάνει. Το ίδιο άρθρο στην παρ. 3, πριν από την τροποποίησή του με το άρθρο 14 του Ν. 3049/2002, όριζε ότι εάν για την ελεύθερη αναπαραγωγή του έργου χρησιμοποιούνται τεχνικά μέσα, όπως συσκευές εγγραφής ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, μαγνητικές ταινίες ή άλλοι υλικοί φορείς πρόσφοροι για την αναπαραγωγή ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, φωτοτυπικά μηχανήματα, χαρτί κατάλληλο για φωτοτυπίες ή ηλεκτρονικοί υπολογιστές, οφείλεται εύλογη αμοιβή στο δημιουργό του έργου και σε δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων. Η αμοιβή ορίζεται σε 6% της αξίας των συσκευών εγγραφής ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας και των μαγνητικών ταινιών ή άλλων υλικών φορέων, 4% της αξίας των φωτοτυπικών συσκευών και του χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπίες και 2% της αξίας των ηλεκτρονικών υπολογιστών. Σε κάθε περίπτωση, ο υπολογισμός γίνεται κατά την εισαγωγή ή τη διάθεση από το εργοστάσιο ή τη χονδρική ή λιανική πώληση. Η αμοιβή καταβάλλεται από τους παραγωγούς ή τους εισαγωγείς ή τους εμπόρους των αντικειμένων αυτών και σημειώνεται στο τιμολόγιο, εισπράττεται δε από οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, που καλύπτουν εν όλω ή εν μέρει την ενδιαφερόμενη κατηγορία δικαιούχων, οι οποίοι και επιλέγουν τον οφειλέτη. Η αμοιβή που εισπράττεται από την παραγωγή ή την εισαγωγή ή την πώληση φωτοτυπικών μηχανημάτων, χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπίες και ηλεκτρονικών υπολογιστών κατανέμεται εξ ημισείας μεταξύ των πνευματικών δημιουργών και των εκδοτών εντύπων. Η αμοιβή που εισπράττεται από την παραγωγή ή την εισαγωγή ή την πώληση συσκευών εγγραφής και υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας κατανέμεται κατά 55% στους πνευματικούς δημιουργούς, 25% στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και 20% στους παραγωγούς γραμμένων μαγνητικών

ταινιών ή άλλων γραμμένων υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας. Οι αναγκαίες λεπτομέρειες της καταβολής και της διανομής στις διάφορες κατηγορίες ή υποκατηγορίες της ίδιας κατηγορίας δικαιούχων μπορεί να οριστεί με προεδρικό διάταγμα, που εκδίδεται ύστερα από πρόταση του Υπουργού Πολιτισμού. Το ανωτέρω άρθρο καθιερώνει περιορισμό του περιουσιακού δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας, αφού σύμφωνα με την πρώτη παράγραφο αυτού επιτρέπεται η αναπαραγωγή ενός πνευματικού έργου εφόσον γίνεται για ιδιωτική χρήση. Επειδή όμως με τις σύγχρονες μεθόδους αναπαραγωγής των έργων μπορεί να γίνεται μαζική αναπαραγωγή των έργων, την οποία δεν μπορούν να ελέγξουν οι δημιουργοί, θεσμοθετείται με την παρ. 3 του ανωτέρω άρθρου η καταβολή σ' αυτούς εύλογης αμοιβής ως "αποζημιωτικό" αντιστάθμισμα για την ελεύθερη ιδιωτική αναπαραγωγή, η οποία υπολογίζεται επί της αξίας των αντικειμένων που είναι πρόσφορα για την αναπαραγωγή των έργων και καταβάλλεται από τα αναφερόμενα στην παράγραφο αυτή πρόσωπα (παραγωγούς, εισαγωγείς, εμπόρους) στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που το κατανέμουν σύμφωνα με τους ορισμούς του νόμου (Κουμάντος, Πνευματική Ιδιοκτησία, Έβδομη Έκδοση, σελ. 302-305, Κοτσίρης, Δίκαιο Πνευματικής Ιδιοκτησίας, Τρίτη έκδοση, σελ. 183-184, Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα, σελ. 181-184, Μαρίνος, Πνευματική Ιδιοκτησία, σελ. 187-189). Η υποχρέωση καταβολής της αμοιβής δηλαδή δεν συνδέεται με συντελεσμένη αναπαραγωγή έργων, αλλά απλώς αρκεί το πρόσφορο των αντικειμένων για αναπαραγωγή. Η παρ. 3 του ανωτέρω άρθρου 18 του Ν 2121/1993 αντικαταστάθηκε με την παρ. 1 του άρθρου 14 του Ν. 3049/2002, σύμφωνα με την οποία "εάν για την ελεύθερη αναπαραγωγή του έργου χρησιμοποιούνται τεχνικά μέσα, ήτοι συσκευές εγγραφής



ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, συσκευές ή εξαρτήματα μη ενσωματωμένα ή ενσωματώσιμα στην κύρια μονάδα ηλεκτρονικών υπολογιστών που λειτουργούν σε συνάρτηση με αυτούς και χρησιμοποιούνται αποκλειστικά για την ψηφιακή αντιγραφή ή για την ψηφιακή μετεγγραφή από ή προς αναλογικά μέσα (εξαιρουμένων των εκτυπωτών), μαγνητικές ταινίες ή άλλοι υλικοί φορείς πρόσφοροι για την αναπαραγωγή ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, συμπεριλαμβανομένων των υλικών φορέων ψηφιακής αντιγραφής, όπως CD-RW, CD-R, φορητοί οπτικοί μαγνητικοί δίσκοι χωρητικότητας άνω των 100 εκατομμυρίων ψηφίων (άνω των 100 Mbytes), αποθηκευτικά μέσα/δισκέτες κάτω των 100 εκατομμυρίων ψηφίων (κάτω των 100 Mbytes), φωτοτυπικά μηχανήματα, χαρτί κατάλληλο για φωτοτυπίες, οφείλεται αμοιβή στο δημιουργό του έργου και στους κατά την παρούσα διάταξη δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, εξαιρουμένων των προς εξαγωγή ειδών. Η αμοιβή ορίζεται σε 6% της αξίας των συσκευών εγγραφής ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, συμπεριλαμβανομένων και των συσκευών ή εξαρτημάτων μη ενσωματωμένων ή μη ενσωματώσιμων στην κύρια μονάδα του ηλεκτρονικού υπολογιστή (εκτός από σαρωτές), των μαγνητικών ταινιών ή άλλων υλικών φορέων πρόσφορων για την αναπαραγωγή ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας καθώς και των υλικών φορέων ψηφιακής αντιγραφής εκτός από τα αποθηκευτικά μέσα/δισκέτες κάτω των 100 εκατομμυρίων ψηφίων (κάτω των 100 Mbytes) και σε 4% της αξίας των φωτοτυπικών συσκευών, των σαρωτών, του χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπίες και των αποθηκευτικών μέσων (δισκέτες) χωρητικότητας κάτω των 100 εκατομμυρίων ψηφίων (κάτω των 100 Mbytes). Σε κάθε περίπτωση ο υπολογισμός της αξίας γίνεται κατά την εισαγωγή ή τη διάθεση από το εργοστάσιο. Η αμοιβή καταβάλλεται από

τους εισαγωγείς ή από τους παραγωγούς των αντικειμένων αυτών και σημειώνεται στο τιμολόγιο, εισπράττεται δε από οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και καλύπτουν εν όλω ή εν μέρει την ενδιαφερόμενη κατηγορία των δικαιούχων. Η αμοιβή που εισπράττεται από την εισαγωγή ή την παραγωγή φωτοτυπικών μηχανημάτων, χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπίες, αποθηκευτικών μέσων (δισκετών) κάτω των 100 εκατομμυρίων ψηφίων και σαρωτών (4%) κατανέμεται εξ ημισείας μεταξύ των πνευματικών δημιουργών και των εκδοτών εντύπων. Η αμοιβή που εισπράττεται από την εισαγωγή ή την παραγωγή των συσκευών εγγραφής και υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, των συσκευών και εξαρτημάτων μη ενσωματωμένων στην κύρια μονάδα ηλεκτρονικών υπολογιστών (6%), καθώς και των υλικών φορέων ψηφιακής αντιγραφής εκτός από τα αποθηκευτικά μέσα (δισκέτες) κάτω των 100 εκατομμυρίων ψηφίων, κατανέμεται κατά 55% στους πνευματικούς δημιουργούς, 25% στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και 20% στους παραγωγούς γραμμένων μαγνητικών ταινιών ή άλλων γραμμένων υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας". Από την αντιπαραβολή των δύο διατάξεων προκύπτει ότι με τη νέα ρύθμιση προστίθενται ρητά νέα αντικείμενα πρόσφορα για την αναπαραγωγή έργων της πνευματικής ιδιοκτησίας, τα οποία περιλαμβάνονται στην εύλογη αμοιβή του ποσοστού 6% και 4% επί της αξίας αυτών και ότι έτσι διευρύνεται το πεδίο εφαρμογής για τις περιπτώσεις αυτές, καταργείται ο υπολογισμός εύλογης αμοιβής ποσοστού 2% επί της αξίας των ηλεκτρονικών υπολογιστών και τέλος ο υπολογισμός της αξίας γίνεται κατά την εισαγωγή ή τη διάθεση των αντικειμένων από το εργοστάσιο και όχι και κατά τη διάθεση από τη χονδρική ή τη λιανική πώληση, έτσι ώστε οι



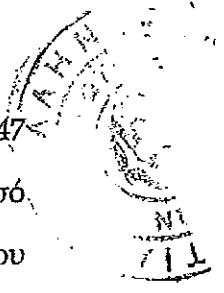
οφειλέτες της εύλογης αμοιβής περιορίζονται στους εισαγωγείς και τους παραγωγούς των αντικειμένων. Η νέα ρύθμιση, όπως προκύπτει από τα πρακτικά συζήτησης της διάταξης στη Βουλή, αφετηρία είχε τα προβλήματα που δημιουργήθηκαν στην πράξη για την είσπραξη της αμοιβής από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, οι περισσότεροι από τους οποίους ιδρύθηκαν μετά το έτος 1996, εξαιτίας της ελλιπούς μορφής της αρχικής ρύθμισης του άρθρου 18 και της παράλειψης έκδοσης του προεδρικού διατάγματος, η έκδοση του οποίου δεν ήταν βέβαια αναγκαία για την εφαρμογή της διάταξης (Κουμάντος, Πνευματική Ιδιοκτησία, Ογδοη Έκδοση, σ. 245, Καλλινίκου, ό.π., σ. 186), θα είχε συντελέσει όμως σε ορθολογιστικότερη ερμηνεία και εφαρμογή. Με τη νέα ρύθμιση, σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση του νόμου, αναγνωρίζεται ότι η αναπαραγωγή για ιδιωτική χρήση έχει σοβαρές επιπτώσεις στα οικονομικά συμφέροντα των δικαιούχων και ρυθμίζεται η εύλογη αμοιβή μετά από τη συνεικτίμηση της εξέλιξης της τεχνολογίας, της δυνατότητας επιβολής τεχνολογικών μέτρων, της ανάγκης διατήρησης της ισορροπίας μεταξύ των δικαιωμάτων των δημιουργών και του ευρύτερου δημόσιου συμφέροντος, και ειδικότερα του δικαιώματος της πρόσβασης στις τεχνολογίες, στην εκπαίδευση και την έρευνα, όπως οι αρχές αυτές εκφράζονται στις διεθνείς συμβάσεις για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας, στις κοινοτικές Οδηγίες και στις ρυθμίσεις του Συντάγματος. Περαιτέρω, στην παρ. 4 του ανωτέρω άρθρου 14 του Ν. 3049/2002 ορίζεται ότι "αξιώσεις για την καταβολή αμοιβής σύμφωνα με την αντικαθιστώμενη ως άνω παρ. 3 του άρθρου 18 του Ν. 2121/1993 καταργούνται. Η παρούσα διάταξη δεν αφορά αξιώσεις οι οποίες έχουν επιδικασθεί τελεσίδικα με δικαστικές αποφάσεις". Η ανωτέρω αναδρομική κατάργηση, αφορά μόνο τις αξιώσεις που έχουν σχέση με τεχνικά μέσα, τα οποία δεν

περιλαμβάνονται στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993 (ηλεκτρονικοί υπολογιστές), όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 14 παρ. 1 του Ν. 3049/2002 (άρθρο 10 παρ. 33β του Ν. 3207/2003). Περαιτέρω, ο νόμος καθόριζε και καθορίζει το ποσοστό της αξίας των διαφόρων αντικειμένων που αποτελούν τη βάση για τον υπολογισμό της εύλογης αμοιβής, η οποία όμως οφείλεται από τη στιγμή που θα ζητηθεί από τον αρμόδιο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και όχι από προγενέστερο χρόνο.

Με την υπό κρίση αγωγή, οι ενάγοντες εκθέτουν ότι είναι αστικοί μη κερδοσκοπικοί συνεταιρισμοί περιορισμένης ευθύνης, οι οποίοι λείτουν στο πλαίσιο των διατάξεων του άρθρου 54 του Ν. 2121/1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα και έχουν αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση και προστασία των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους. Ο πρώτος από αυτούς έχει μέλη δημιουργούς έργων του λόγου και εκδότες εντύπων, ο δεύτερος δημιουργούς έργων των εικαστικών τεχνών, ο τρίτος φωτογράφους και ο τέταρτος θεατρικούς συγγραφείς, κατά δε τα εκτιθέμενα έχουν συσταθεί νόμιμα σύμφωνα με τις αναφερόμενες πράξεις και αποφάσεις των αρμοδίων οργάνων και έχουν γίνει οι νόμιμες δημοσιεύσεις, αποτελούν δε τους μοναδικούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης τη λειτουργία των οποίων έχει εγκρίνει ο Υπουργός Πολιτισμού και εκπροσωπούν το σύνολο των δικαιούχων της αμοιβής του άρθρου 18 παρ. 3 του προαναφερόμενου νόμου. Οι αιτούντες επίσης εκθέτουν ότι τα μέλη τους έχουν αναθέσει σ' αυτούς με καταπιστευτική μεταβίβαση τις αναφερόμενες, στη σχετική σύμβαση ανάθεσης, εξουσίες του περιουσιακού δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας επί των έργων τους και του συγγενικού δικαιώματος επί των συμβολών τους με σκοπό την προστασία, τη διαπραγμάτευση για τους

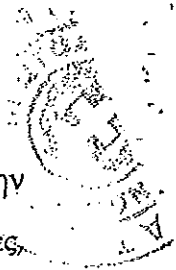
όρους παραχώρησης των αδειών εικμετάλλευσης και την είσπραξη από τον οργανισμό του αντιτίμου των αδειών ή των αμοιβών που προβλέπονται από το νόμο. Μεταξύ των δικαιωμάτων που έχουν μεταβιβαστεί σ' αυτούς από τα μέλη τους είναι και το δικαίωμα εύλογης αμοιβής που προβλέπεται από το άρθρο 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, η οποία υπολογίζεται επί της αξίας των τεχνικών μέσων αναπαραγωγής, φωτοτυπικών συσκευών, χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπία και ηλεκτρονικών υπολογιστών. Οι αιτούντες στη συνέχεια εκθέτουν ότι κάλεσαν κατά τους χρόνους που αναφέρουν στην αγωγή την εναγομένη εταιρία, η οποία εμπορεύεται χαρτί κατάλληλο για φωτοτυπία, να καταβάλει την ως άνω αμοιβή και να δηλώσει υπεύθυνα τη συνολική αξία των εμπορευμάτων που πώλησε κατά το χρονικό διάστημα από 01-10-2002 έως την 31-12-2002. Η εναγομένη αρνήθηκε να καταβάλει την αμοιβή ή να υποβάλει τη δήλωση, ακολούθως δε υποχρεώθηκε προς τούτο με την υπ' αριθ. 7409/2004 απόφαση του Δικαστηρίου αυτού, κατόπιν σχετικής αιτήσεως των εναγόντων και υπέβαλε την από 28-02-2006 υπεύθυνη δήλωση σχετικά με τη συνολική αξία χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπία το οποίο αυτή (εναγομένη) εισήγαγε κατά το ανωτέρω χρονικό διάστημα. Το δηλωθέν ποσό ανέρχεται σε 216.108,16 ευρώ. Έτσι οι αιτούντες με βάση το άρθρο 18 του ν. 2121/93 που ορίζει ως εύλογη αμοιβή το 4% επί της αξίας του εισαγόμενου χαρτιού, ζητούν την καταβολή της αμοιβής αυτής που υπολογίζεται σε 8.644,33 ευρώ.. Λόγω δε του ότι η αμοιβή καθίσταται απαιτητή τρεις μήνες από την εισαγωγή και η εναγομένη αρνείται να καταβάλει πρέπει να καταβάλει ως αποζημίωση το διπλάσιο της οφειλομένης αμοιβής σύμφωνα με ο άρ. 65 παρ. 2,5 του ανωτέρω νόμου. Ζητούν λοιπόν οι ενάγοντες, με απόφαση που θα κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή, την καταβολή του ποσού των 17.288,66 ευρώ, για την

ανωτέρω αιτία και συγκεκριμένα για τον πρώτο το ποσό των 14.522,47 ευρώ,, για το δεύτερο το ποσό των 1.123,76 ευρώ, για τον τρίτο το ποσό των 1.123,76 και για τον τέταρτο το ποσό των 518,66 ευρώ, ποσά που προκύπτουν από τα ποσοστά 84% ,6,5%, 6,5%,3% αντίστοιχα για τον καθένα ενάγοντα όπως συμφωνήθηκε να μοιράζεται η αμοιβή με το από 15-07-2004 ιδιωτικό συμφωνητικό τους, εντόκως από τότε που κατέστη η απαίτηση ληξιπρόθεσμη, ήτοι την 01-04-2003, καθώς και την καταδίκη της εναγομένης στη δικαστική τους δαπάνη. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η κρινόμενη αίτηση είναι πλήρως ορισμένη, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 216 Κ.Πολ.Δ., καθόσον αναφέρεται σ' αυτή α) ότι οι αιτούντες έχουν νόμιμως συσταθεί, εγκριθεί και λειτουργούν, ... β) ότι αυτοί έχουν το ελάχιστο όριο αντιπροσωπευτικότητας και εξουσίας διαχείρισης του περιουσιακού δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας των μελών τους, γ) την αξία του χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπία που εισήγαγε η εναγομένη το επίδικο χρονικό διάστημα βάσει της δήλωσής της και δεν είναι αναγκαίο να αναφέρεται σ' αυτή ότι έγινε αναπαραγωγή συγκεκριμένων έργων, ούτε οι επιμέρους συμβάσεις που έχουν συναφθεί με συγκεκριμένους δημιουργούς, απορριπτομένης έτσι της ένστασης της εναγομένης περί αοριστίας ως αβάσιμης. Αρμοδίως εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού που είναι κα' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο, κατά την τακτική διαδικασία (αρ. 14, 22 κ.Πολ.Δ.) ενώ για το παραδεικτό αυτής έχει καταβληθεί το αναλογούν προς το αίτημά της τέλος δικαστικού ενσήμου με τις νόμιμες υπέρ τρίτων προσαυξήσεις (βλ. υπ' αριθ. 105545, 066233, 090617, 105546, 118995, σειρά Α αγωγόσημα). Είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 18, 54, 55, 64, 65 ν. 2121/93 καθώς και σ αυτές των άρθρων 907, 908 παρ.γ 176 Κ.Πολ.Δ. , πρέπει επομένως να εξεταστεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της



6 ο φύλλο ως υπ' αριθ. 624/03 αποφάσεις αν. Ηρω. Αθηνών
βασιμότητα.

Από την ένορκη εξέταση των μαρτύρων απόδειξης και ανταπόδειξης, που καταχωρήθηκαν στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδριάσεως και από όλα τα έγγραφα που νομίμως προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι ενάγοντες είναι αστικοί μη κερδοσκοπικοί συνεταιρισμοί και έχουν αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση και προστασία των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους. Ο πρώτος από αυτούς, ο οποίος έχει ως μέλη δημιουργούς έργων του λόγου, έχει συσταθεί με την υπ' αριθμόν 8/1996 πράξη του Ειρηνοδικείου Αθηνών, έχει καταχωρηθεί στο οικείο μητρώο των συνεταιρισμών και έχει εγκριθεί η λειτουργία του με την ΥΠΠΟ/ΓΡΑΜΜΑΤ/Α/4043/24.4.1997 Απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, την οποία αντικατέστησε η υπ' αριθμόν ΥΠΠΟ/ΓΡΑΜΜΑΤ/Α/5.12.1997 Απόφαση του ίδιου Υπουργού. Ο δεύτερος, ο οποίος έχει ως μέλη δημιουργούς έργων των εικαστικών τεχνών έχει συσταθεί με την 21/1995 Πράξη του Ειρηνοδικείου Αθηνών, έχει καταχωρηθεί στο οικείο μητρώο των συνεταιρισμών και έχει εγκριθεί η λειτουργία του με την υπ' αριθμόν ΥΠΠΟ/ΓΡΑΜΜΑΤ/Α/2505/9.5.1997 Απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, την οποία αντικατέστησε η υπ' αριθμόν ΥΠΠΟ/ΓΡΑΜΜΑΤ/Α/9484/ 16.1 0.1997 Απόφαση του ίδιου Υπουργού. Ο τρίτος, ο οποίος έχει ως μέλη φωτογράφους έχει συσταθεί με την 8/1998 Πράξη του Ειρηνοδικείου Αθηνών, έχει καταχωρηθεί στο οικείο μητρώο συνεταιρισμών και έχει εγκριθεί η λειτουργία του με την ΥΠΠΟ/22040/7.5.1999 Απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού. Ο τέταρτος, ο οποίος έχει ως μέλη θεατρικούς συγγραφείς, έχει συσταθεί με την υπ' αριθ. 5/2002 πράξη του Ειρηνοδικείου Αθηνών, έχει καταχωρηθεί στο οικείο μητρώο



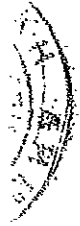
συνεταιρισμών και έχει εγκριθεί η λειτουργία του με την ΥΠΠΟ/7853/29.8.02 Απόφαση του Υπουργού πολιτισμού. Οι ενάγοντες, συνεπώς, έχουν την αναγκαία κατά νόμο αντιπροσωπευτικότητα. Τα μέλη του καθενός από τους ενάγοντες οργανισμούς έχουν, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 54 παρ. 3 του Ν. 2121/1993 αναθέσει σ' αυτόν με καταπιστευτική μεταβίβαση τις εξουσίες του περιουσιακού δικαιώματος επί των συμβολών τους με σκοπό την προστασία, τη διαπραγμάτευση για τους όρους της παραχώρησης αδειών εκμετάλλευσης και την είσπραξη του αντιτίμου των αδειών ή των αμοιβών που προβλέπονται από το νόμο. Μεταξύ των δικαιωμάτων που έχουν μεταβιβάσει τα μέλη τους στους ενάγοντες είναι και το δικαίωμα για την είσπραξη ως εύλογης αμοιβής που προβλέπεται από το ανωτέρω μνημονευόμενο άρθρο 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993 και η οποία υπολογίζεται επί της αξίας των τεχνικών μέσων που είναι πρόσφορα για αναπαραγωγή των έργων. Η εναγομένη εταιρία εισάγει και εμπορεύεται χαρτί κατάλληλο για φωτοτυπίες. Ως εκ του αντικειμένου εργασιών της (εισαγωγή φωτοτυπικού χαρτιού) η εναγομένη είναι υποχρεωμένη να καταβάλει εύλογη αμοιβή επί της αξίας των εισαγομένων πρόσφορων για αναπαραγωγή των έργων αντικειμένων σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993. Η εναγομένη οχλήθηκε για πρώτη φορά για την καταβολή της αμοιβής από τους ενάγοντες οργανισμούς, με την από 15-02-2002 εξώδικη πρόσκληση, όπως προκύπτει από την υπ' αριθ. 14398/28-02-2002 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας Αθηνών Ασημίνας Συνέλης-Καραμανλή, την οποία προσκομίζουν και επικαλούνται οι ενάγοντες, για την καταβολή της εύλογης αμοιβής του άρθρου 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, καθώς και να δηλώσει μέσα σε ένα μήνα από την παραλαβή ως παραπάνω εξώδικης δήλωσης, εγγράφως και υπεύθυνα προς τον

7ε φύλλο εως υπ' αριθ. 621/08 απειρώσεως του Μην. Πρωτ. Αθηνών

Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας τη συνολική αξία των ειδών που υπόκεινται σ' αυτήν για το χρονικό διάστημα από 01-10-2002 έως 31-12-2002. Η εναγομένη αρνήθηκε να συμμορφωθεί προς την πρόσκληση και εφόσον πέρασε άπραικτη η προθεσμία των 30 ημερών την οποία έταξαν οι ενάγοντες με την εξώδικη πρόσκλησή τους, οι τελευταίοι κατέθεσαν αίτηση ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού κατά τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων, με την οποία ζητούσαν να καταδικαστεί η εναγομένη να υποβάλει δήλωση στον ΟΠ. Επί της άνω αιτήσεως εξεδόθη η υπ' αριθ. 7409/2004 απόφαση του Δικαστηρίου αυτού η οποία έκανε δεκτή την αίτηση. Κατόπιν αυτών η εναγομένη υπέβαλε στον ΟΠ την από 28-02-2006 υπεύθυνη δήλωσή της με την οποία δήλωσε ότι η συνολική αξία του χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπία που εισήγαγε κατά το χρονικό διάστημα από 01-10-2002 έως 31-12-2002 ανέρχεται σε 216.108,16 ευρώ. Επομένως, σύμφωνα με τα ανωτέρω η εναγομένη οφείλει την καταβολή της εύλογης αμοιβής του αρ. 18 ν. 2121/93 η οποία ανέρχεται στο 4% του δηλωθέντος ποσού, ήτοι σε 8.644,33 ευρώ. Η εναγομένη αρνείται την καταβολή και προτείνει ένσταση καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος των εναγόντων. Η ένσταση είναι νόμιμη στηριζόμενη στο άρθρο 281 ΑΚ και πρέπει να εξεταστεί ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της. Η εναγομένη ισχυρίζεται ότι δεν έχει εισπράξει από τους πελάτες της την εύλογη αμοιβή, γεγονός που γνωρίζουν οι ενάγοντες, ότι έχει περάσει μακρό χρονικό διάστημα από την εισαγωγή μέχρι την όχληση ώστε καθίσταται πλέον αδύνατη η είσπραξη του ανωτέρω ποσού από τους πελάτες της και επομένως η συμπεριφορά των εναγόντων αντιβαίνει στα χρηστά ήθη και την καλή πίστη. Κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 281 ΑΚ, για να θεωρηθεί η άσκηση του δικαιώματος ως καταχρηστική, θα πρέπει η προφανής υπέρβαση των ορίων που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα

χρηστά ήθη ή ο οικονομικός ή κοινωνικός σκοπός του δικαιώματος να προκύπτει από τη συμπεριφορά του δικαιούχου που προηγήθηκε ή τις περιστάσεις που μεσολάβησαν ή από άλλα περιστατικά, τα οποία, χωρίς να εμποδίζουν τη γέννηση ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεικτό την άσκησή του, κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου (ΟΛΑΠ 17/1995). Η συμπεριφορά του δικαιούχου που προηγήθηκε μπορεί να συνίσταται σε θετική πράξη ή παράλειψή του, καταχρηστική δε άσκηση του δικαιώματος υφίσταται όχι μόνο στην περίπτωση αδράνειας του δικαιούχου να ασκήσει το δικαίωμά του, η οποία, εάν συνοδεύεται και από άλλες περιστάσεις, μπορεί να θεμελιώσει την ένσταση καταχρηστικότητας υπό την ειδικότερη μορφή της αποδυνάμωσης του δικαιώματος (ΟΛΑΠ 7/2002), αλλά και στην περίπτωση που η μεταβολή της προηγούμενης συμπεριφοράς του δικαιούχου, που είχε δημιουργήσει στον προσβολέα την εύλογη πεποίθηση ότι δεν θα ασκήσει αυτός το δικαίωμά του και είχε συντελέσει στην ενέργεια πράξεων από εκείνον που αποκρούει το δικαίωμα και στη δημιουργία ορισμένης πραγματικής κατάστασης, είναι αδικαιολόγητη και μη αναμενόμενη, η λόγω δε της μεταβολής της συμπεριφοράς αυτής άσκηση του δικαιώματος, επιφέρει ανατροπή της κατάστασης που δημιουργήθηκε, με επαχθείς, αν και όχι κατ' ανάγκην αφόρητες ή υπέρμετρα επαχθείς συνέπειες, για την αποτροπή των οποίων, με γνώμονα την καλή πίστη, τα χρηστά ήθη ή τον οικονομικό και κοινωνικό σκοπό του δικαιώματος, να παρίσταται επιβεβλημένη η θυσία του. Εν προκειμένω, δεν αποδείχθηκε ότι οι ενάγοντες αδράνησαν, αλλά αντίθετα προέβησαν τόσο σε διαπραγματεύσεις όσο και σε εξώδικες και δικαστικές ενέργειες προκειμένου να εισπράξουν την απαίτησή τους. Αλλά ούτε και το γεγονός ότι η εναγομένη δεν





μετακύλησε την ανωτέρω εύλογη αμοιβή στους πελάτες της μπορεί να υπαχθεί στο πραγματικό του ως άνω κανόνα διότι αφενός γνώριζε τις υποχρεώσεις της και θα μπορούσε να το είχε πράξει, αφετέρου δεν αποδείχθηκαν τυχόν δυσβάστακτες οικονομικές συνέπειες γι αυτήν. Πρέπει επομένως να απορριφθεί η ένσταση ως ουσία αβάσιμη. Περαιτέρω, η εναγομένη ισχυρίζεται ότι η υποχρέωση καταβολής της εύλογης αμοιβής αντίκειται στο άρ. 28 Συνθήκη σύμφωνα με το οποίο ποσοτικοί περιορισμοί των εισαγωγών και κάθε μέτρο που έχει ανάλογη επίπτωση απαγορεύεται στα κράτη-μέλη. Ο νόμος 2121/93, με την επιβολή εύλογης αμοιβής, σε καμιά περίπτωση δεν περιορίζει την ελεύθερη διακίνηση αγαθών, διότι εφαρμόζεται αδιακρίτως και η πιθανότητα να επηρεάζει τις εισαγωγές είναι ιδιαίτερα αβέβαιη και έμμεση, κατά πάγια νομολογία του ΔΕΚ (υπόθεση ^{δ. Συγγιά :} C-96/94 Centro Servizi Spediroto 1995 ECR I-2883 παρ. 41). Εξάλλου, η προαναφερόμενη διάταξη ούτε στις διατάξεις των άρθρων 4 παρ. 1 (περί ισότητας των Ελλήνων ενώπιον του νόμου) και 5 παρ. 1 (περί οικονομικής ελευθερίας) του Συντάγματος αντιβαίνει καθόσον ρυθμίζει κατά τρόπο γενικό και αντικειμενικό την υποχρέωση των οφειλετών για καταβολή ως εύλογης αμοιβής στους δικαιούχους πνευματικής ιδιοκτησίας ή των συγγενικών δικαιωμάτων που είναι μέλη οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των δικαιωμάτων και εξουσιών που απορρέουν από το δικαίωμα της πνευματικής ιδιοκτησίας. Έτσι η θέσπιση της παραπάνω υποχρέωσης που υπαγορεύτηκε από λόγους γενικότερου δημόσιου και κοινωνικού συμφέροντος συνιστά περιορισμό ως οικονομικής ελευθερίας, δηλαδή της οικονομίας της αγοράς, πλην όμως δεν την αναιρεί (ΕφΑθ 8251/2002 με τις εκεί παραπομπές). Επομένως, η σχετική ένσταση της εναγομένης περί αντίθεσης στο κοινοτικό δίκαιο και το αίτημα περί υποβολής προδικαστικού ερωτήματος στο ΔΕΚ, πρέπει να

απορριφθούν. Έξάλλου, ο ισχυρισμός τῆς εναγομένης περί εφαρμογῆς του ἀρ. 14 ν. 3049/2002 που ἀντικατέστησε τὴν παρ. 3 του ἀρ. 18 ν. 2121/93, ὅπου ορίζεται ὅτι οἱ αξιώσεις του ἀρ. 18 παρ. 3 καταργούνται ἐκτός ἀν ἔχουν ἐπιδικασθεῖ τελεσίδικα, ἀλυσίτελῶς προβάλλεται, διότι σύμφωνα με τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα ἡ ἀναδρομικὴ κατάργηση ἀφορᾷ μόνο τὶς αξιώσεις που ἔχουν σχέση με τεχνικά μέσα, τὰ ὁποῖα δὲν περιλαμβάνονται στο πεδίο εφαρμογῆς του ἀρθρου 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993 (ηλεκτρονικοὶ υπολογιστές), γιὰ τοὺς ὁποίους θεωρεῖ ὅτι πρέπει νὰ εἶναι προσιτὴ ἡ ἀγορὰ στο εὐρὺ καταναλωτικὸ κοινὸ γιὰ τὴ διευκόλυνση τῆς πρόσβασης στὴν κοινωνία τῆς πληροφορίας, ἐνῶ διατηρεῖται καὶ διευρύνεται γιὰ τὶς συσκευές που χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν ἀναπαραγωγὴ μέσω του ηλεκτρονικοῦ υπολογιστῆ. Περαιτέρω, ὅπως ἤδη σημειώθηκε ἡ ερμηνευτικὴ διάταξη τῆς παρ. 3β του ἀρθρου 10 του Ν. 3207/2003, ἡ ὁποία ορίζει ὅτι οἱ ρυθμίσεις τῆς παρ. 4 του ἀρθρου 14 του Ν. 3049/2002 ἀφοροῦν μόνο τὶς αξιώσεις που ἔχουν σχέση με τεχνικά μέσα τὰ ὁποῖα δὲν περιλαμβάνονται στο πεδίο εφαρμογῆς του ἀρθρου 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, ὅπως τροποποιήθηκε με τὸ ἀρθρο 14 παρ. 1 του Ν. 3049/2002, περιορίζει τὴν ἀναδρομικὴ κατάργηση στὶς αξιώσεις που ἡ γέννησή τους προήλθε ἀπὸ διάθεση ηλεκτρονικῶν υπολογιστῶν μόνο. Συνεπῶς, ὁ ισχυρισμὸς τῆς εναγομένης ὅτι ἡ συμπεριφορὰ τῶν εναγόντων συνιστοῦν παράβαση τῶν διατάξεων περί προστασίας του ἐλεύθερου ἀνταγωνισμοῦ (ν. 703/77), διότι ἐπιβάλλουν μόνο σε ὀρισμένους εἰσαγωγεῖς τὴν ἀνωτέρω εὐλόγη ἀμοιβὴ του 4% ἐπὶ τῆς ἀξίας εἰσαγωγῆς, εἶναι ἀβάσιμος καὶ πρέπει νὰ ἀπορριφθεῖ διότι δὲν ἀποδείχθηκε ἀπὸ κανένα ἀποδευκτικὸ μέσο, ἐνῶ ἀντίθετα οἱ ἐνάγοντες προσκομίζουν καὶ επικαλοῦνται, συμφωνίες καὶ ἀγωγές με ἐπιχειρήσεις (βλ. σχ. 18, 19, 20, 21) που υποχρεοῦνται στὴν ἀνωτέρω καταβολή. Περαιτέρω, ἀποδείχθηκε ὅτι ἡ ἀπαιτῆση τῶν εναγόντων



η ε φύλλο επί υπ' αριθ. 624/03 αποφάσεων αν Μον. Πρωτ. Αθηνών

κατέστη ληξιπρόθεσμη στις σύμφωνα με την παρ. 10 του αρ. 18 ν. 2121/93 τρεις μήνες μετά την εισαγωγή ήτοι στις 01-04-2003. Σύμφωνα δε με τη διάταξη του αρ. 65 παρ. 2,5 σε περίπτωση που ο οφειλέτης δεν καταβάλλει σε οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εύλογη αμοιβή, υποχρεούται να καταβάλλει ως αποζημίωση το διπλάσιο της οφειλομένης αμοιβής. Σύμφωνα επομένως με τα παραπάνω η εναγομένη οφείλει να καταβάλλει στους ενάγοντες το ποσό των 17.288,66 ευρώ, νομιμοτόκως από 01-04-2003 μέχρι εξοφλήσεως. Ειδικότερα δε πρέπει να καταβάλλει στον πρώτο το ποσό των 14.522,47 ευρώ στο δεύτερο το ποσό των 1.123,76 ευρώ, στον τρίτο το ποσό των 1.123,76 ευρώ και στον τέταρτο το ποσό των 518,66 ευρώ. Τέλος πρέπει η απόφαση να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή και να επιβληθεί η δικαστική δαπάνη των εναγόντων σε βάρος της εναγομένης (άρθ. 907, 908, 176 Κ.Πολ.Δ.) κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στους ενάγοντες το ποσό των δεκαεπτά χιλιάδων διακοσίων ογδόντα οκτώ ευρώ και εξήντα έξι λεπτών (17.288,66), νομιμοτόκως από 01-04-2003 μέχρι εξοφλήσεως. Ειδικότερα δε πρέπει να καταβάλλει το ανωτέρω ποσό ως εξής: στον πρώτο ενάγοντα το ποσό των δεκατεσσάρων χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι δύο ευρώ και σαράντα επτά λεπτών (14.522,47), στο δεύτερο ενάγοντα το ποσό των χιλίων εκατό είκοσιτριών ευρώ και εβδομήντα έξι λεπτών (1.123,76), στον τρίτο ενάγοντα το ποσό των χιλίων εκατονείκοσιτριών ευρώ και εβδομήντα έξι λεπτών (1.123,76) και στον

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΤΑΚΤΙΚΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ



Αριθμός αποφάσεως
197/2008

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
(Τακτική διαδικασία)

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Κλεοπάτρα Μουλακάκη, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοικήσεως του Πρωτοδικείου Αθηνών και τη Γραμματέα Ιωάννα Βέττου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του την 10η Οκτωβρίου 2007 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των εναγόντων: 1) Συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «

», που εδρεύει στην Αθήνα (οδός , αριθμ.) κι εκπροσωπείται νόμιμα 2) Συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «

», που εδρεύει στην Αθήνα (οδός , αριθμ.) κι εκπροσωπείται νόμιμα 3) Συνεταιρισμού περιορισμένης



ευθύνης με την επωνυμία «

που εδρεύει στην Αθήνα (οδός , αριθμ.) κι εκπροσωπείται νόμιμα και 4) Συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «

– « » , που εδρεύει στην Αθήνα (οδός , αριθμ.) κι εκπροσωπείται νόμιμα, τους οποίους εκπροσώπησε ο πληρεξούσιος δικηγόρος τους

Της εναγομένης: Εταιρίας με την επωνυμία «

», που εδρεύει στη Αττικής (

, αριθμ.) κι εκπροσωπείται νόμιμα, την οποία εκπροσώπησε ο πληρεξούσιος δικηγόρος της :

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 22-3-2006 και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 3373/2006 αγωγή τους, η οποία προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο της 2ης-5-2007 και μετ' αναβολήν για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας νόμιμη δικάσιμο και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά την συζήτηση της υποθέσεως, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και τις προτάσεις τους.

**ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗΝ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ**


Κατά το άρθρο 18 παρ. 3, 4 και 6 του Ν. 2121/1993 «περί πνευματικής ιδιοκτησίας, συγγενικών δικαιωμάτων και πολιτιστικών θεμάτων», όπως αυτά ισχύουν μετά την τροποποίησή τους με τους Ν. 2435/1996 και 3049/2002 «εάν για την ελεύθερη αναπαραγωγή του έργου χρησιμοποιούνται τεχνικά μέσα, όπως συσκευές εγγραφής ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, μαγνητικές ταινίες ή υλικοί φορείς πρόσφοροι για την αναπαραγωγή ήχου και εικόνας, φωτοτυπικά μηχανήματα, χαρτί κατάλληλο για φωτοτυπίες ή ηλεκτρονικοί υπολογιστές, οφείλεται εύλογη αμοιβή στο δημιουργό του έργου και σε δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων. Η αμοιβή



2^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 127 /2008 αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Αθηνών

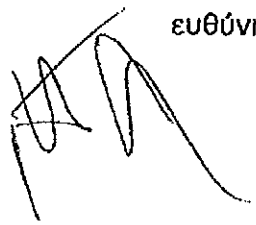
Τμήμα Τακτικής Διαδικασίας


ορίζεται σε 6% της αξίας των συσκευών εγγραφής ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας και των μαγνητικών ταινιών ή άλλων υλικών φορέων, 4% της αξίας των φωτοτυπικών συσκευών και του χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπίες και 2% της αξίας των ηλεκτρονικών υπολογιστών. Σε κάθε περίπτωση, ο υπολογισμός γίνεται κατά την εισαγωγή ή τη διάθεση από το εργοστάσιο ή τη χονδρική ή λιανική πώληση. Η αμοιβή καταβάλλεται από τους παραγωγούς ή τους εισαγωγείς ή τους εμπόρους των αντικειμένων αυτών και σημειώνεται στο τιμολόγιο, εισπράττεται δε από οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, που καλύπτουν εν όλω ή εν μέρει την ενδιαφερόμενη κατηγορία δικαιούχων, οι οποίοι και επιλέγουν τον οφειλέτη (παρ. 3). Κάθε οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, έχει το δικαίωμα να ζητήσει οποτεδήποτε από οποιονδήποτε οφειλέτη, κοινοποιώντας σε αυτόν σχετική πρόσκληση, να δηλώσει εγγράφως και υπεύθυνα, κατά το Ν. 1599/1986, προς τον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας: α) τη συνολική αξία των συσκευών εγγραφής ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, φωτοτυπικών μηχανημάτων, χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπίες, ηλεκτρονικών υπολογιστών ή άλλων τεχνικών μέσων τα οποία χρησιμοποιούνται για την αναπαραγωγή έργου κατά τα ανωτέρω και τα οποία κατά περίπτωση εισήγαγε ή διέθεσε ή πώλησε και β) ότι αυτή είναι πράγματι η συνολική αξία χωρίς καμία απόκρυψη. Μέσα σε ένα μήνα από την κοινοποίηση της σχετικής πρόσκλησης, ο οφειλέτης υποχρεούται να υποβάλει στον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας την ως άνω υπεύθυνη δήλωση υπογεγραμμένη από τον ίδιο, όταν πρόκειται για ατομική επιχείρηση ή από τον καταστατικό εκπρόσωπό του, όταν πρόκειται για εταιρία (παρ. 4). Αν ο οφειλέτης δε συμμορφωθεί με την υποβολή της υπεύθυνης δήλωσης που αναφέρεται ανωτέρω, το Μονομελές Πρωτοδικείο, δικάζον κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, διατάσσει την άμεση εκ μέρους του κληθέντος υποβολή της υπεύθυνης δήλωσης, με την καταδίκη, για κάθε περίπτωση μη συμμόρφωσης του, χρηματικής ποινής υπέρ του αιτούντος οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, 2.930,70 έως 29.347,03 ευρώ». Περαιτέρω, κατά μεν



τη διάταξη του άρθρου 54 παρ. 1 εδ. α και 3 εδ. α του Ν. 2121/1993 «οι δημιουργοί μπορούν να αναθέτουν σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, που έχουν αποκλειστικά αυτό το σκοπό, τη διαχείριση ή την προστασία ή τη διαχείριση και την προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος ή εξουσιών που απορρέουν από αυτό.....Η ανάθεση μπορεί να γίνεται είτε με μεταβίβαση του δικαιώματος ή των σχετικών εξουσιών είτε με την παροχή σχετικής πληρεξουσιότητας», κατά δε το άρθρο 55 του ίδιου Νόμου «οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας, έχουν τις ακόλουθες αρμοδιότητες α)...δ) να εισπράττουν την αμοιβή που προβλέπεται από το άρθρο 18 παρ. 3 του παρόντος Νόμου και να τη διανέμουν μεταξύ των δημιουργών ε) να προβαίνουν σε κάθε διοικητική, δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δημιουργών ή των δικαιοδόχων τους και ιδίως να υποβάλουν αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων, να εγείρουν αγωγές... στ) να λαμβάνουν από τους χρήστες κάθε πληροφορία αναγκαία για τον καθορισμό, την είσπραξη και κατανομή των εισπραττομένων ποσών...». Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου κατά το άρθρο 65 παρ. 2 του Ν. 2121/1993, όποιος υπαίτιως προσέβαλε την πνευματική ιδιοκτησία ή τα συγγενικά δικαιώματα άλλου, υποχρεούται σε αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης. Η αποζημίωση δε μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της αμοιβής, που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμεταλλεύσεως που έκανε χωρίς την άδεια ο υπόχρεος. Εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι και μετά την ισχύ του Ν. 2121/1993, προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας είναι κάθε πράξη, που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές και περιουσιακές) και η πράξη αυτή γίνεται χωρίς την άδεια του δημιουργού ή χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος που να αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής (Μιχ.-Θεοδ. Μαρίνου, Πνευματική Ιδιοκτησία, σελ. 276), επιπλέον, δε, ο Νόμος αυτός (άρθρο 65 παρ. 1 και 2) παρέχει στο δημιουργό ή στο δικαιούχο συγγενικού δικαιώματος αξίωση για αναγνώριση του δικαιώματος και σε περίπτωση παράνομης υπαίτιας προσβολής να ζητήσει αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης (Εφαθ 551/2005, ΔΕΕ 2006, 274, Εφαθ 143/2004, ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αγωγή, οι ενάγοντες εκθέτουν ότι είναι αστικοί μη κερδοσκοπικοί οργανισμοί περιορισμένης ευθύνης, που έχουν συσταθεί νόμιμα με τις αναφερόμενες στην αγωγή





3^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 197/2008 αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Αθηνών

Τμήμα Τακτικής Διαδικασίας

πράξεις και αποφάσεις των αρμοδίων οργάνων, λειτουργούν στο πλαίσιο των διατάξεων του άρθρου 54 του Ν. 2121/1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα και έχουν αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση και προστασία των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους. Ότι ο πρώτος από αυτούς έχει μέλη δημιουργούς έργων του λόγου και εκδότες, ο δεύτερος δημιουργούς έργων εικαστικών τεχνών, ο τρίτος φωτογράφους και ο τέταρτος θεατρικούς συγγραφείς, μεταξύ των οποίων και οι ονομαστικά εκτιθέμενοι στην αγωγή. Ότι τα μέλη τους έχουν αναθέσει σε αυτούς με γραπτές καταπιστευματικές μεταβιβάσεις τις αναφερόμενες στις σχετικές συμβάσεις εξουσίες του περιουσιακού δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας επί των έργων τους με σκοπό την προστασία, τη διαπραγμάτευση των όρων παραχωρήσεως των αδειών εκμεταλλεύσεως και την είσπραξη του αντιτίμου των αδειών ή αμοιβών που προβλέπονται από το νόμο. Περαιτέρω, οι ενάγοντες διατείνονται ότι μεταξύ των δικαιωμάτων που έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς από τα μέλη τους είναι και το δικαίωμα εύλογης αμοιβής το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993 και υπολογίζεται επί της αξίας των τεχνικών μέσων αναπαραγωγής, φωτοτυπικών συσκευών, χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπία και ηλεκτρονικών υπολογιστών. Ότι η εναγομένη εισάγει και εμπορεύεται χαρτί κατάλληλο για φωτοτυπία, δύναμι, δε, της από 20-1-2005 εξώδικης προσκλήσεως, οι ενάγοντες ζήτησαν από αυτή να τους καταβάλει την οφειλόμενη εύλογη αμοιβή των πνευματικών δημιουργών, δηλαδή 4% επί της αξίας της χονδρικής πωλήσεως του κατάλληλου για φωτοτυπίες χαρτιού, το οποίο εισήγαγε η εναγομένη κατά το χρονικό διάστημα από 1-1-2003 έως 31-12-2004, καθώς και να δηλώσει τη συνολική πραγματική αξία αυτού του είδους με υπεύθυνη δήλωση του νομίμου εκπροσώπου της. Ότι αν και παρήλθαν τριάντα ημέρες από την επίδοση αυτής της δηλώσεως και προσκλήσεως, η εναγομένη δεν κατέβαλε την αιτούμενη αμοιβή ούτε υπέβαλε την αιτηθείσα δήλωση, προς τούτο, δε, ο τέταρτος ενάγων άσκησε την ιστορούμενη στην αγωγή αίτησή του ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, με αίτημα να υποχρεωθεί η εναγομένη να υποβάλει




άμεσα στον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.) υπεύθυνη δήλωση, η οποία θα υπογράφεται από τον κατάστατικό της νόμιμο εκπρόσωπο και θα αναφέρει τη συνολική πραγματική και χωρίς καμία απόκρυψη αξία του αναφερομένου είδους και να καταδικαστεί η εναγομένη σε χρηματική ποινή ποσού 29.347,03 ευρώ υπέρ του αιτούντος, για κάθε περίπτωση μη συμμορφώσεώς της. Ακολούθως, οι ενάγοντες ισχυρίζονται ότι επί της αιτήσεως αυτής εξεδόθη η υπ' αριθμ. 7632/2005 απόφαση του Δικαστηρίου τούτου, δικάσαντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, με την οποία, δεκτής γενομένης της αιτήσεως, υποχρεώθηκε η εναγομένη να υποβάλει στον Ο.Π.Ι. την αιτηθείσα δήλωση, σε εκτέλεση, δε, της αποφάσεως αυτής, ο νόμιμος εκπρόσωπος της εναγομένης προέβη στην υποβολή της από 12-10-2005 υπεύθυνης δηλώσεως, στην οποία ανέφερε ότι η συνολική αξία του ανωτέρω είδους που εισήγαγε η εναγομένη κατά το προαναφερθέν χρονικό διάστημα, ανέρχεται στο συνολικό ποσό των 330.188,77 ευρώ. Με τα δεδομένα αυτά, οι ενάγοντες, επικαλούμενοι υπαιτιότητα της εναγομένης ως προς την μη καταβολή σε αυτούς της εύλογης αμοιβής, ζητούν να υποχρεωθεί αυτή, με προσωρινά εκτελεστή απόφαση, να καταβάλει ως αποζημίωση το διπλάσιο της οφειλόμενης αμοιβής στον καθένα των εναγόντων, σύμφωνα με τον αναφερόμενο στην αγωγή υπολογισμό, δοθέντος ότι με το εκτιθέμενο στην αγωγή ιδιωτικό συμφωνητικό που καταρτίστηκε μεταξύ των εναγόντων ορίστηκε η διαιρετή, κατά τα αναφερόμενα σε αυτό ποσοστά, κατανομή της εύλογης αμοιβής και ειδικότερα, να καταβάλει στον πρώτο ενάγοντα το ποσό των 22.188,68 ευρώ, στο δεύτερο το ποσό των 1.716,98 ευρώ, στον τρίτο το ποσό των 1.716,98 ευρώ και στον τέταρτο το ποσό των 792,45 ευρώ, άπαντα τα κονδύλια με το νόμιμο τόκο από 1-4-2005, οπότε και κατέστη απαιτητή η εν λόγω οφειλή και να καταδικαστεί η εναγομένη στη δικαστική τους δαπάνη.

Με το περιεχόμενο αυτό η αγωγή, για την οποία έχει καταβληθεί το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου που αναλογεί στο αντικείμενο της διαφοράς με τις ανάλογες προσαυξήσεις υπέρ τρίτων (βλ. τα υπ' αριθμ. 066621, 232212, 232211, 084670, 127173 και 127174 άπαντα σειρά Α'αγωγήσημα μετά του επικολληθέντος ενσήμου υπέρ του Τ.Π.Δ.Α. και Τ.Ν.), αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπον (άρθρα 14 παρ. 2 και 25 παρ. 2 ΚΠολΔ) και παραδεκτώς φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, κατά την προκειμένη τακτική διαδικασία. Περαιτέρω, η ένδικη αγωγή είναι

4^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 127/2008 αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Αθηνών

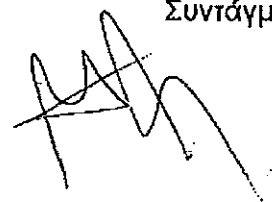
Τμήμα Τακτικής Διαδικασίας


επαρκώς ορισμένη, καθόσον περιέχει όλα τα από τις διατάξεις των άρθρων 18 παρ. 3, 4, 6, 54 παρ. 1, 3 του Ν. 2121/1993 και 216 ΚΓΟΛΔ απαιτούμενα για την πληρότητα του δικογράφου της στοιχεία, καθόσον αναφέρεται σε αυτήν α) ότι οι ενάγοντες έχουν νόμιμα συσταθεί, εγκριθεί και λειτουργούν ως οργανισμοί συλλογικής διαχειρίσεως στα πλαίσια του άρθρου 54 του Ν. 2121/1993, β) ότι οι ενάγοντες αποτελούν τους μοναδικούς οργανισμούς συλλογικής διαχειρίσεως εκπροσωπώντας το σύνολο των δικαιούχων της αντίστοιχης κατηγορίας (δημιουργών έργων λόγου, εικαστικών τεχνών, και φωτογραφίας) ο καθένας γ) ότι έχουν κοινοποιήσει στην εναγομένη οφειλέτρια γραπτή πρόσκληση για να προβεί σε υπεύθυνη δήλωση και δ) ότι παρήλθε άπρακτη η προθεσμία προς συμμόρφωση που τάχθηκε, ενώ δεν είναι αναγκαία για το ορισμένο του δικογράφου της αγωγής ούτε η ονομαστική αναφορά των μελών των εναγόντων οργανισμών (μολονότι στην υπό κρίση αγωγή εκτίθενται), ούτε εάν η εκ μέρους των τελευταίων (μελών) ανάθεση του δικαιώματος προστασίας και διαχειρίσεως των δημιουργών τους έγινε με σχετική καταπιστευματική σύμβαση ή με παροχή πληρεξουσιότητας, καθόσον ενόψει του ότι το ασκούμενο με την ένδικη αγωγή δικαίωμα χορηγείται στους οργανισμούς συλλογικής διαχειρίσεως και όχι στους δικαιούχους πνευματικούς δημιουργούς, αρκεί για την πληρότητά της η επίκληση ότι αυτοί (ενάγοντες) αποτελούν τους μοναδικούς νόμιμα συσταθέντες οργανισμούς συλλογικής διαχειρίσεως και ότι εκπροσωπούν το σύνολο των δημιουργών της αντίστοιχης κατηγορίας, οι οποίοι (δημιουργοί) φέρονται ότι τους έχουν μεταβιβάσει τις σχετικές εξουσίες προστασίας και διαχειρίσεως των δημιουργιών τους. Επίσης, δεν είναι αναγκαία για το ορισμένο αυτής, ούτε η επίκληση ότι με τη χρήση των προαναφερομένων τεχνικών μέσων έλαβε χώρα αναπαραγωγή συγκεκριμένων έργων, αφού από τις διατάξεις που προαναφέρθηκαν, προκύπτει ότι η θέσπιση εύλογης αμοιβής υπέρ των δημιουργών έγινε ως αντιστάθμισμα του επιτρεπτού της αναπαραγωγής πνευματικών έργων για ιδιωτική χρήση χωρίς την άδειά τους. Το αντιστάθμισμα αυτό κρίθηκε αναγκαίο καθόσον η χρήση των σύγχρονων



τεχνικών μέσων παρέχει απεριόριστη δυνατότητα αναπαραγωγής, είτε υπό ηλεκτρονική-ψηφιακή μορφή, είτε υπό τη μορφή εκτυπώσεως σε χαρτί, χωρίς να υπάρχει η δυνατότητα παρακολούθησας, ελέγχου και εισπράξεως της αμοιβής των δημιουργών. Επειδή, δε, είναι πρακτικά ανέφικτο να ελεγχθεί και να διαπιστωθεί η αναπαραγωγή με τεχνικά μέσα συγκεκριμένων έργων, προερχομένων από συγκεκριμένους δημιουργούς, δεν τέθηκε ως προϋπόθεση της γενέσεως, ούτε του απαιτητού της εύλογης αμοιβής η επίκληση και απόδειξη αναπαραγωγής ορισμένου έργου. Σε αντίθεση με τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993, όπου η καταβολή της εύλογης αμοιβής συνδέεται με την παρουσίαση συγκεκριμένων έργων εκτελεστών-ερμηνευτών, η εύλογη αμοιβή του άρθρου 18 υπολογίζεται στο σύνολο των τεχνικών μέσων και συσκευών που κρίνονται πρόσφορα για αναπαραγωγή ανεξαρτήτως του εάν με αυτά θα αναπαραχθούν προστατευόμενα, με βάση τους κανόνες της πνευματικής ιδιοκτησίας, έργα, δηλαδή αυτή, δε συνδέεται με αναπαραγωγή συγκεκριμένου έργου δημιουργού, ούτε με συντελεσμένη αναπαραγωγή, αλλά απλώς αρκεί το πρόσφορο της αναπαραγωγής (ΕφΑθ 2861/2007 προσκομιζόμενη). Ακολουθως, η αγωγή είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων που ήδη εκτέθηκαν, καθώς και σε εκείνες των άρθρων 1, 2, 3, 4, 6, 12, 29, 55, 56 και 58 του Ν. 2121/1993, 340, 346 ΑΚ, 907, 908 και 176 ΚΠολΔ, πλην του αιτήματος περί καταβολής τόκων από χρόνο προγενέστερο της επιδόσεως της αγωγής, και δη από την 1-4-2005, διότι η επικαλούμενη από τους ενάγοντες διάταξη του άρθρου 18 παρ. 10 του Ν. 2121/1993 αφορά στην εύλογη αμοιβή που προβλέπεται στο άρθρο 18 παρ. 3 του ίδιου Νόμου και όχι στο άρθρο 65 παρ. 2 του αυτού Νόμου, στο οποίο ερείδεται το αίτημα της ένδικης αγωγής περί καταβολής του διπλάσιου της κατά νόμον οφειλομένης αμοιβής. Σημειωτέον, ότι κατά γενική αρχή του δικαίου «εν το μείζον ην το έλασσον», θεωρείται ότι στον αιτούμενο προγενέστερο της επιδόσεως της αγωγής χρόνο τοκοδοσίας εμπεριέχεται και ο μεταγενέστερος αυτός χρόνος (από την επίδοση). Πρέπει, κατά συνέπεια, η αγωγή να εξεταστεί και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Οι διατάξεις του άρθρου 18 του Ν. 2121/1993, δεν αντιβαίνουν σε εκείνες των άρθρων 4 παρ. 1 (περί ισότητας των Ελλήνων ενώπιον του Νόμου) και 5 παρ.1 (περί οικονομικής ελευθερίας) του ισχύοντος Συντάγματος, αφού με αυτές ρυθμίζεται κατά τρόπο γενικό και αντικειμενικό η






5^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 127/2008 αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Αθηνών
Τμήμα Τακτικής Διαδικασίας

υποχρέωση των οφειλετών για καταβολή εύλογης αμοιβής στους δικαιούχους πνευματικής ιδιοκτησίας ή των συγγενικών δικαιωμάτων, που είναι μέλη οργανισμών συλλογικής διαχείρισεως και προστασίας των δικαιωμάτων που απορρέουν από το δικαίωμα της πνευματικής ιδιοκτησίας. Η θέσπιση των υποχρεώσεων που διαλαμβάνονται στις ανωτέρω εκτεθείσες διατάξεις, η οποία υπαγορεύτηκε από λόγους γενικότερου συμφέροντος, συνιστά, μεν, περιορισμό της οικονομικής ελευθερίας, δηλαδή της οικονομίας της αγοράς, πλην όμως δεν την αναιρεί (ΕφΑθ 5602/2007, 8251/2002 προσκομιζόμενες). Από την αντιπαράθεση των δύο διατάξεων, δηλαδή του άρθρου 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, αρχική και μετά την τροποποίηση, προκύπτει ότι με τη νέα ρύθμιση προστίθενται ρητά νέα αντικείμενα πρόσφορα για την αναπαραγωγή έργων της πνευματικής ιδιοκτησίας, τα οποία περιλαμβάνονται στην εύλογη αμοιβή του ποσοστού 6% και 4% επί της αξίας αυτών και ότι έτσι διευρύνεται το πεδίο εφαρμογής για τις περιπτώσεις αυτές, καταργείται ο υπολογισμός εύλογης αμοιβής ποσοστού 2% επί της αξίας των ηλεκτρονικών υπολογιστών και τέλος ο υπολογισμός της αξίας γίνεται κατά την εισαγωγή ή τη διάθεση των αντικειμένων από το εργοστάσιο και όχι κατά τη διάθεση από τη χονδρική ή τη λιανική πώληση, έτσι ώστε οι οφειλέτες της εύλογης αμοιβής περιορίζονται στους εισαγωγείς και τους παραγωγούς των αντικειμένων. Με τη νέα ρύθμιση, σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση του Νόμου, αναγνωρίζεται ότι η αναπαραγωγή για ιδιωτική χρήση έχει σοβαρές επιπτώσεις στα οικονομικά συμφέροντα των δικαιούχων και ρυθμίζεται η εύλογη αμοιβή μετά από συνεκτίμηση της εξέλιξης της τεχνολογίας, της δυνατότητας επιβολής τεχνολογικών μέτρων, της ανάγκης διατηρήσεως της ισορροπίας μεταξύ των δικαιωμάτων των δημιουργών και του ευρύτερου δημόσιου συμφέροντος και ειδικότερα του δικαιώματος προσβάσεως στις τεχνολογίες, στην εκπαίδευση και την έρευνα, όπως οι αρχές αυτές εκφράζονται στις διεθνείς συμβάσεις για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας, στις Κοινοτικές Οδηγίες και τις ρυθμίσεις του Συντάγματος (ΕφΑθ 2861/2007, προσκομιζόμενη). Κατά συνέπεια, δεν τίθεται θέμα συγκρούσεως

της ανωτέρω ρυθμίσεως του ελληνικού δικαίου με τις ρυθμίσεις των άρθρων 28-30 της Συνθήκης ΕΚ, ενόψει μάλιστα του ότι το άρθρο 30 προβλέπει, πέραν των άλλων, ρητή εξαίρεση από την απαγόρευση του άρθρου 28 των καθ'αυτό περιορισμών εισαγωγής που δικαιολογούνται προς προστασία επιχειρηματικής και εμπορικής ιδιοκτησίας και ιδίως της πνευματικής ιδιοκτησίας. Εξάλλου, την εύλογη αμοιβή του άρθρου 18 του Ν. 2121/1993, όπως ήδη ισχύει, έχει ήδη αναγνωρίσει ως απαραίτητη ή τουλάχιστον επιτρεπτή και αναλογική προς το σκοπό που επιδιώκει και δικαιολογημένη κατ' αρχήν η Οδηγία 2001/29 της Ε.Ε. Περαιτέρω, από τη διάταξη του άρθρου 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, δεν παραβιάζεται η συνταγματικά (άρθρο 5 παρ. 1 του Συντάγματος), αλλά και κοινοτικά (ΣυνθΕΕ 85, 86, 92) κατοχυρωμένη αρχή του ελεύθερου ανταγωνισμού. Η αρχή αυτή, που έχει εξειδικευτεί με την επιβολή διατάξεων που απαγορεύουν τη νόθευση του ελεύθερου ανταγωνισμού με τις διατάξεις του Ν. 703/1977, επιβάλλει την απαγόρευση της καταχρήσεως δεσπόζουσας θέσεως στην αγορά, τον κρατικό καθορισμό των όρων συμμετοχής στην αγορά και προσφορά εμπορευμάτων ή υπηρεσιών, τη δημιουργία ιδιωτικών μονοπωλίων ή «καρτέλ», τη με κρατικούς πόρους χορηγούμενη ενίσχυση επιχειρήσεως που νοθεύει τον ανταγωνισμό και την απαγόρευση διαφημίσεως. Για να στοιχειοθετηθεί, λοιπόν, παράβαση των αρχών του ελεύθερου ανταγωνισμού, θα έπρεπε να περιορίζεται ή να εμποδίζεται η δυνατότητα προσβάσεως στην αγορά και ελεύθερης επιχειρηματικής δράσεως των εισαγωγέων ή χονδρεμπόρων από δομικές αλλοιώσεις της αγοράς, προερχόμενες από τη νομοθετική ρύθμιση του άρθρου 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, οι οποίες θα συντελούσαν σε συγκέντρωση οικονομικής ισχύος κάποιων εισαγωγέων ή χονδρεμπόρων σε βάρος άλλων. Όμως, η συγκεκριμένη διάταξη δεν οδηγεί σε κανένα από τα ανωτέρω αποτελέσματα. Εξάλλου, η έμμεση επιβολή της εύλογης αμοιβής δεν τη μεταβάλλει σε φόρο ή τέλος επί της αξίας των προϊόντων-μέσων αναπαραγωγής (Μαρίνος, Πνευματική Ιδιοκτησία, σελ. 188, ΕφΑθ 2861/2007, προσκομιζόμενη).

Στην προκειμένη περίπτωση, η εναγομένη, με τις νομίμως κατατεθείσες έγγραφες προτάσεις της, αρνείται την αγωγή και περαιτέρω διατείνεται ότι οι διατάξεις του άρθρου 18 παρ. 3, 4 και 6 του Ν. 2121/1993 αντίκεινται στο Σύνταγμα και δη στις διατάξεις του άρθρου 4 παρ. 1 περί ισότητας των





6^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 127/2008 αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Αθηνών

Τμήμα Τακτικής Διαδικασίας

Ελλήνων πολιτών έναντι του Νόμου και 5 παρ. 1 περί της οικονομικής ελευθερίας, καθώς και στις διατάξεις περί προστασίας του ελεύθερου ανταγωνισμού (άρθρα 1 και 2 του Ν. 703/1977), ως και στις διατάξεις του άρθρου 28 της Συνθήκης ΕΚ σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 2 και 5 της οδηγίας ΕΚ για τα πνευματικά και συγγενικά δικαιώματα. Οι ισχυρισμοί, όμως, αυτοί, είναι απορριπτέοι, σύμφωνα με τα αμέσως ανωτέρω αναφερθέντα, ως αβάσιμοι. Εξάλλου, η εναγομένη ισχυρίζεται ότι οι ενάγοντες ασκούν την ένδικη αγωγή κατά κατάχρηση δικαιώματος, δεδομένου ότι αυτή δε δύναται να μετακλήσει την αιτούμενη από αυτούς εύλογη αμοιβή στους καταναλωτές με αποτέλεσμα να την επιβαρυνθεί η ίδια, προσέτι, δε, ότι η άσκηση της υπό κρίση αγωγής έλαβε χώρα μετά την παρέλευση 11 ετών από την ισχύ του Ν. 2121/1003, γεγονός που καθιστά το αξιούμενο δικαίωμα των εναγόντων αντίθετο στη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ. Ο ισχυρισμός αυτός της εναγομένης, όμως, είναι μη νόμιμος, καθόσον τα επικαλούμενα από αυτήν πραγματικά περιστατικά και αληθή υποτιθέμενα, δεν επαρκούν για να καταστήσουν καταχρηστική, κατά προφανή, μάλιστα, υπέρβαση των διαγραφομένων στο άρθρο 281 ΑΚ κριτηρίων, την άσκηση του επιδικου δικαιώματος των εναγόντων, σε κάθε περίπτωση, δε, ο Ν. 2121/1993 ισχύει από πολλών ετών και συνεπώς η εναγομένη είχε υποχρέωση να συμμορφωθεί με τις διατάξεις του και ειδικότερα να παρακρατεί το ποσοστό της εύλογης αμοιβής υπέρ των πνευματικών δημιουργών, ενώ η επιλογή του υποχρέου κάθε φορά για καταβολή εύλογης αμοιβής, δε δύναται να τεθεί σε όρια και περιορισμούς με το σκεπτικό ότι με τον τρόπο αυτό επιβαρύνονται οικονομικά ορισμένοι μόνον επιχειρηματίες.


Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων αποδείξεως και ανταποδείξεως, που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημοσίας συνεδριάσεως, από όλα τα έγγραφα που μετ' επικλήσεως προσκομίζουν οι διάδικοι, τα οποία το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του, είτε ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα, είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (άρθρα 336



παρ. 3, 339 και 395 ΚΠολΔ) εφόσον έχει επιτραπεί το εμπόριο μέσω αποδείξεως, για μερικά από τα οποία γίνεται ειδική αναφορά κατωτέρω, χωρίς όμως να έχει παραλειφθεί κανένα για την ουσιαστική διάγνωση της παρούσας διαφοράς και από όσα συνομολογούνται από τους διαδίκους (άρθρο 261 ΚΠολΔ); όπως προκύπτει από το σύνολο των περιλαμβανομένων στις έγγραφες προτάσεις τους ισχυρισμών, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Στους ενάγοντες, αστικούς μη κερδοσκοπικούς συνεταιρισμούς, οι οποίοι έχουν συσταθεί νόμιμα, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-57 του Ν. 2121/1993, ανατέθηκε, με βάση την εκ του νόμου υποχρεωτικότητα της συλλογικής διαχείρισης της εύλογης αμοιβής των πνευματικών δημιουργών έργων και των εκδοτών εντύπων, η διαχείριση και είσπραξη αυτής, από ικανό αριθμό πνευματικών δημιουργών έργων του λόγου, έργων των εικαστικών τεχνών και των εφαρμογών τους, φωτογράφων και δημιουργών του θεατρικού ρεπερτορίου, μεταξύ των οποίων και οι ενδεικτικά αναφερόμενοι, που υπάγονται στις ως άνω κατηγορίες δικαιούχων. Ειδικότερα, οι ενάγοντες έχουν συσταθεί δυνάμει των υπ' αριθμ. 8/1996, 21/1995, 8/1998 και 5/2002, αντιστοίχως, πράξεων του Ειρηνοδικείου Αθηνών, που καταχωρίστηκαν στο μητρώο συνεταιρισμών, εγκρίθηκε η λειτουργία τους, με τις υπ' αριθμ. ΥΠΠΟ/ΓΡΑΜΜΑΤ/Α/4043/24-4-1997 και 11088/5-12-1997, ΥΠΠΟ/ΓΡΑΜΜΑΤ/Α/2505/9-5-1997 και 9484/22-10-1997, ΥΠΠΟ/22040/7-5-1999 Αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού που δημοσιεύτηκαν στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/Β/30-12-1997, ΦΕΚ 939/Β/22-10-1997, ΦΕΚ 1052/Β/4-6-1999 και ΦΕΚ 1147/Β/3-9-2002, αντιστοίχως). Αυτοί είναι οι μοναδικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, που έχουν συσταθεί νόμιμα και τους έχει χορηγηθεί άδεια λειτουργίας και συγκεκριμένα, στον πρώτο τούτων με την επωνυμία «

» για το περιουσιακό δικαίωμα των δημιουργών έργων του λόγου ή επιστήμης, καθώς και για το συγγενικό δικαίωμα των εκδοτών εντύπων, στο δεύτερο τούτων με την επωνυμία «

» για το περιουσιακό δικαίωμα των δημιουργών των εικαστικών τεχνών και των εφαρμογών τους, στον τρίτο των εναγόντων με την επωνυμία «



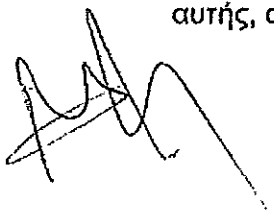
7^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 127/2008 αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Αθηνών

Τμήμα Τακτικής Διαδικασίας

» για το περιουσιακό δικαίωμα των φωτογράφων και στον τέταρτο αυτών με την επωνυμία «

» για το περιουσιακό δικαίωμα των θεατρικών συγγραφέων. Τα μέλη καθενός από τους ενάγοντες ανέθεσαν σε αυτούς τη διαχείριση και την προστασία των περιουσιακών τους δικαιωμάτων και εξουσιών, που απορρέουν από αυτά. Μεταξύ των αρμοδιοτήτων των εναγόντων είναι η είσπραξη της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται κατά το άρθρο 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, καθώς και η διανομή της στα μέλη (άρθρο 55 παρ. 1 περ. δ του ίδιου Νόμου). Επίσης, ρητά προβλέπεται ότι οι οργανισμοί αυτοί έχουν το δικαίωμα να ζητήσουν την υποβολή υπεύθυνης δηλώσεως για τη συνολική αξία των ειδών που εισήχθησαν και επί της οποίας υπολογίζεται η εύλογη αμοιβή (άρθρο 18 παρ. 4 του Ν. 2121/1993). Μεταξύ, εξάλλου, των υποχρέων για την καταβολή της εύλογης αμοιβής στα μέλη των εναγόντων οργανισμών, κατά τις διατάξεις του άρθρου 18 παρ. 3 του αυτού Νόμου, είναι και η εναγομένη εταιρία, που δραστηριοποιείται στο εμπόριο χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπία και στην παραγωγή φακέλων, αλυσιτελώς προβαλλομένων των ισχυρισμών της εναγομένης, αφενός ότι η κύρια δραστηριότητά της είναι η παραγωγή φακέλων και αφετέρου ότι αποτελεί την προμηθεύτρια της Εμπορικής Τράπεζας σε χαρτί κατάλληλο για φωτοτυπίες και ως εκ τούτου δεν εμπίπτει στην εφαρμογή του άρθρου 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, διότι, όπως ήδη εκτέθηκε, η εν λόγω διάταξη δεν προϋποθέτει την αναπαραγωγή συγκεκριμένου έργου δημιουργού, ούτε τη συντελεσμένη αναπαραγωγή, αλλά απλώς το πρόσφορο της αναπαραγωγής. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι ο τέταρτος των εναγόντων οργανισμός συλλογικής διαχειρίσεως, με την από 20-1-2005 εξώδικη δήλωσή του, η οποία επιδόθηκε στην εναγομένη στις 27-1-2005, όπως προκύπτει από τη μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενη υπ' αριθμ. 15854/2005 έκθεση επιδόσεως της δικαστικής επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο Αθηνών Ασημίνας Συνέλη-Καραμανλή, κάλεσε την εναγομένη να του καταβάλει την εύλογη αμοιβή που δικαιούνται τα μέλη

του, από 4% επί της αξίας χονδρικής πωλήσεως του χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπία που διέθεσε χονδρικός η εναγομένη κατά το χρονικό διάστημα από 4-3-1993 έως 9-9-2002, καθώς και την εύλογη αμοιβή για το χρονικό διάστημα από 10-9-2002 έως 27-1-2005 και η οποία ανέρχεται σε 4% επί της αξίας εισαγωγής χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπία που εισήγαγε η εναγομένη στο ως άνω χρονικό διάστημα, ως οφειλέτρια της εύλογης αμοιβής, αφετέρου, δε, κάλεσε αυτή να δηλώσει το αργότερο εντός μηνός από την κοινοποίηση της προσκλήσεως αυτής, με υπεύθυνη δήλωση στον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.) τη συνολική αξία εισαγωγής του κατάλληλου για φωτοτυπία χαρτιού, το οποίο εμπίπτει στη διάταξη του άρθρου 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, για τον προσδιορισμό με βάση την αξία του της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται τα μέλη του, το οποίο εισήγαγε η εναγομένη κατά το χρονικό διάστημα από 1-1-2003 έως 31-12-2004 και ότι η δηλωθείσα συνολική αξία είναι η πραγματική, χωρίς καμία απόκρυψη. Η εναγομένη δεν κατέβαλε την οφειλόμενη εύλογη αμοιβή, ούτε υπέβαλε, μολονότι παρήλθε από την κοινοποίηση της ανωτέρω προσκλήσεως διάστημα μεγαλύτερο των τριάντα ημερών, την αιτηθείσα και οφειλόμενη υπεύθυνη δήλωση, προς τούτο, δε, ο τέταρτος των εναγόντων άσκησε την από 5-5-2005 και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 6717/2005 αίτησή του, με αίτημα να υποχρεωθεί η εναγομένη να υποβάλει στον Ο.Π.Ι. την ανωτέρω υπεύθυνη δήλωση με απειλή χρηματικής ποινής ως μέσο εκτέλεσεως της εκδοθησομένης αποφάσεως. Επί της αιτήσεως αυτής, εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 7632/2005 απόφαση του Δικαστηρίου τούτου, δικάσαντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, με την οποία υποχρεώθηκε η εναγομένη να υποβάλει στον ως άνω Οργανισμό υπεύθυνη δήλωση, υπογεγραμμένη από το νόμιμο εκπρόσωπό της και στην οποία να αναφέρεται η συνολική αξία εισαγωγής χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπία, δηλαδή του χαρτιού διαστάσεων Α0, Α1, Α2, Α3, Α4, Β5, Β4, Β3 ή σε ρολά 24, 35, 50, 60 ιντσών επιχρισμένου ή μη, βάρους 60-270 γραμμαρίων ανά τετραγωνικό μέτρο στο χρονικό διάστημα από 1-1-2003 έως 31-12-2004 και ότι η ως άνω δηλωθείσα αξία είναι πράγματι η συνολική αξία, χωρίς καμία απόκρυψη, επεβλήθη, δε, σε βάρος της εναγομένης χρηματική ποινή ποσού 14.673,51 ευρώ για την περίπτωση της μη συμμορφώσεώς της στην απόφαση. Σε εκτέλεση της αποφάσεως αυτής, ο νόμιμος εκπρόσωπος της εναγομένης , υπέβαλε



8^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 127/2008 αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Αθηνών

Τμήμα Τακτικής Διαδικασίας

την από 12-10-2005 υπεύθυνη δήλωση προς τον Ο.Π.Ι. στην οποία ανέφερε ότι η συνολική αξία χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπία τύπου Α4, Α3 που εισήγαγε η εναγομένη εταιρία κατά το χρονικό διάστημα από 1-1-2003 έως 31-12-2004 είναι 330.188,77 ευρώ, η οποία συνιστά την πραγματική και χωρίς καμία απόκρυψη αξία. Επομένως, ενόψει όλων των ανωτέρω αναφερθέντων, η προβλεπόμενη στο άρθρο 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993 εύλογη αμοιβή σε ποσοστό 4% στην προκειμένη περίπτωση ανέρχεται στο συνολικό ποσό των (330.188,77 X 4%) 13.207,55 ευρώ. Εξάλλου, αποδείχθηκε ότι δυνάμει του μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενου από 15-7-2004 ιδιωτικού συμφωνητικού που καταρτίστηκε μεταξύ των εναγόντων, ορίστηκε η διαιρετή κατανομή της εύλογης αμοιβής του ανωτέρω άρθρου, την οποία δικαιούνται οι ενάγοντες οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως. Με βάση το συμφωνητικό αυτό, δικαιούχοι σε ποσοστό 50% της προβλεπόμενης στη διάταξη αυτή εύλογης αμοιβής είναι οι εκδότες, οι οποίοι εκπροσωπούνται από τον πρώτο ενάγοντα, ενώ του υπολοίπου 50% της συνολικής βάσεως υπολογισμού (100%) της εύλογης αμοιβής, δικαιούχοι είναι οι πνευματικοί δημιουργοί που εκπροσωπούνται από όλους τους ενάγοντες οργανισμούς, σε σχέση, δε, με την εύλογη αμοιβή από το χαρτί κατάλληλο για φωτοτυπία, επί του υπολοίπου αυτού ποσοστού (50%), συμφωνήθηκε ότι δικαιούχος θα είναι ο πρώτος ενάγων σε ποσοστό 68%, ο δεύτερος ενάγων σε ποσοστό 13%, ο τρίτος ενάγων σε ποσοστό 13% και ο τέταρτος ενάγων σε ποσοστό 6%. Επομένως, επί του συνολικού δικαιώματος (100%), δικαιούχοι της εύλογης αμοιβής είναι ο πρώτος ενάγων σε ποσοστό 84%, το οποίο προκύπτει από την πρόσθεση του ποσοστού 50% επί του όλου δικαιώματος στο ½ του ποσοστού του 68% (ήτοι 34%) που αναλογεί στο εναπομείναν υπόλοιπο 50% του συνολικού δικαιώματος (50%+34%=84%), οι δεύτερος και τρίτος των εναγόντων σε ποσοστό 6,5%, το οποίο προκύπτει από τη διαίρεση του ποσοστού 13% επί του συνολικού δικαιώματος με το ήμισυ που αναλογεί στο 50% του εναπομείναντος υπολοίπου δικαιώματος και ο τέταρτος ενάγων σε ποσοστό 3%, το οποίο, επίσης, προκύπτει από τη διαίρεση του ποσοστού 6%

9^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 197/2008 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών

Τμήμα Τακτικής Διαδικασίας

Κατά τη διάταξη του άρθρου 2 της πράξεως περί όρων προσχωρήσεως της Ελληνικής Δημοκρατίας στην ΕΟΚ, που κυρώθηκε με το άρθρο 1 του Ν. 949/1979 από την έναρξη ισχύος της Συνθήκης (1-1-1981), το κοινοτικό δίκαιο (πρωτογενές και δευτερογενές) αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού ελληνικού δικαίου και υπερισχύει κάθε αντίθετης διατάξεως νόμου, σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος. Κατά τις διατάξεις, δε, του άρθρου 234 (πρώην 177) της ιδρυτικής Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Κοινότητας α) το Δικαστήριο αποφαινεται με προδικαστικές αποφάσεις, μεταξύ των άλλων και επί της ερμηνείας της παρούσας Συνθήκης β) Δικαστήριο κράτους-μέλους, ενώπιον του οποίου ανακύπτει τέτοιο ζήτημα, δύναται, εάν κρίνει ότι απόφαση επί του ζητήματος είναι αναγκαία για την έκδοση της δικής του αποφάσεως, να παραπέμψει το ζήτημα αυτό στο Δικαστήριο (ΔΕΚ), για να αποφανθεί επί αυτού γ) Δικαστήριο κράτους-μέλους, ενώπιον του οποίου ανακύπτει τέτοιο ζήτημα σε εκκρεμή υπόθεση και του οποίου οι αποφάσεις δεν υπόκεινται σε ένδικο μέσα του εσωτερικού δικαίου, οφείλει να παραπέμψει το ζήτημα στο ΔΕΚ. Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η προδικαστική παραπομπή για ζήτημα ερμηνείας της εν λόγω Συνθήκης είναι δυνατή για τα εθνικά Δικαστήρια ενός κράτους μέλους, των οποίων οι αποφάσεις υπόκεινται σε ένδικο μέσο του εσωτερικού δικαίου. Δηλαδή, ανήκει στον εθνικό Δικαστή και μόνο σε αυτόν, δυναμικώς, να εκτιμήσει εάν μια απόφαση του ΔΕΚ για ένα νομικό ζήτημα του κοινοτικού δικαίου είναι απαραίτητη για την έκδοση της αποφάσεώς του. Η υποχρέωση της προδικαστικής παραπομπής, βαρύνει τα ανώτατα Δικαστήρια, οι αποφάσεις των οποίων δεν προσβάλλονται με ένδικο μέσο εσωτερικού δικαίου, συνδέεται, δε, κατά τη θέληση των συντακτών των Συνθηκών της Ρώμης, με τη διασφάλιση ενότητας εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου στις εθνικές έννομες τάξεις (ΕφΘεσ 3034/1996, ΕΛΛΔικ 38, 1166).

Στην προκειμένη περίπτωση, η εναγομένη υποβάλει αίτημα αναβολής εκδόσεως οριστικής αποφάσεως από το παρόν Δικαστήριο και υποβολής ερωτήματος στο Δικαστήριο Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προκειμένου τούτο να



αποφανθεί εάν η επιβολή του ποσοστού 4% ως εύλογη αμοιβή επί της αξίας εισαγωγής του χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπίες χωρίς να αποδεικνύεται αναπαραγωγή του έργου, προσκρούει ευθέως στα άρθρα 28 και 29 της ΣυνθΕΚ, ως εμπόδιο στην ελεύθερη διακίνηση των προϊόντων, μέσο αυθαίρετων διακρίσεων και συγκεκριμένου περιορισμού του εμπορίου μεταξύ των κρατών-μελών. Το εν λόγω αίτημα είναι απορριπτέο ως ουσιαστικά αβάσιμο, καθόσον δεν κρίνεται αναγκαία η αναβολή εκδόσεως αποφάσεως και η προδικαστική παραπομπή στο ΔΕΚ, διότι η απόφαση του παρόντος Δικαστηρίου υπόκειται στα ένδικα μέσα της εφέσεως και της αναιρέσεως του εσωτερικού δικαίου και επομένως, είναι δυνατή η επιλογή της προδικαστικής παραπομπής.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει η αγωγή να γίνει δεκτή και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στον πρώτο των εναγόντων το ποσό των 22.188,6 ευρώ, στο δεύτερο το ποσό των 1.716,98 ευρώ, στον τρίτο το ποσό των 1.716,98 ευρώ και στον τέταρτο το ποσό των 792,45 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επιδόσεως της αγωγής. Το παρεπόμενο, όμως, αίτημα περί κηρύξεως της αποφάσεως προσωρινά εκτελεστής πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο, διότι το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν συντρέχουν εξαιρετικοί προς ταύτο λόγοι και ότι η επιβράδυνση στην εκτέλεση δεν μπορεί να προξενήσει σημαντική ζημία στους ενάγοντες. Η δικαστική δαπάνη πρέπει να συμψηφιστεί στο σύνολό της μεταξύ των διαδίκων, διότι η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν, ήταν ιδιαίτερα δυσχερής (άρθρο 179 παρ. 1 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Απορρίπτει ό,τι κρίθηκε ως απορριπτέο.

Δέχεται την αγωγή.

Υποχρεώνει την εναγομένη να καταβάλει στον πρώτο ενάγοντα το ποσό των είκοσι δύο χιλιάδων εκατόν ογδόντα οκτώ ευρώ και έξι λεπτών (22.188,6 ευρώ), στο δεύτερο ενάγοντα το ποσό των χιλίων επτακοσίων



10^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 127/2008 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών

Τμήμα Τακτικής Διαδικασίας

δεκαέξι ευρώ και ενενήντα οκτώ λεπτών (1.716,98 ευρώ), στον τρίτο ενάγοντα το ποσό των χιλίων επτακοσίων δεκαέξι ευρώ και ενενήντα οκτώ λεπτών (1.716,98 ευρώ) και στον τέταρτο ενάγοντα το ποσό των επτακοσίων ενενήντα δύο ευρώ και σαράντα πέντε λεπτών (792,45 ευρώ), με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επιδόσεως της αγωγής και έως την εξόφληση.

Συμψηφίζει τη δικαστική δαπάνη στο σύνολό της μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στην Αθήνα, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο, στις 10-1-2008 από των των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΗ
το οποίο θεωρήθηκε ως νόμιμο
σήμερον και έδωκε υπό κατά τη
σημα της παραγράφου
ΑΘΗΝΑ, 10-1-2008



Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

